

József Attila versei horvátul

A Horvát Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Diákotthon tanulói József Attila verseit tanáraik – Gordos Károlyné, Mirjana Karagić, Szöllősi Valéria és Jenyikné Bende Klára – segítségével horváttra fordították. A nyertesek: 1. Ivan Kvarda, 2. Ramona Velin, 3. Ivan Šibalin. Gratulálunk! A fordításokból közlünk egy csokorra valót.

Gledam lampu (Nézem a lámpát)

Gledam lampu. Električna lampa.
Grije ju jedna tajanstvena, skrivena snaga
Od tupe sjene rađa se blistav život,
Kako iz nje svjetlo se probija.

Gledajte, kako neuhvatljivo,
Čista tajna, čista moć,
I ipak svojim sjajem samo onda može blistati,
Kad ja, čovjek to želim!

Kada legnem i gasim lampu,
Neočekivano se sjetim:
Što bi bilo da se više ne upali
I zauvijek ostanem u tami.

Inez Szabó

Lutam (Bolyongok)

Gdje je ta mala kuća, gdje malo njih prolazi?
I gdje me vole i samo mene čekaju,
I samo mene čekaju.

Na koju stranu da krenem? Lijevo ili desno?
Gore su zvijezde, gore pogledam na njih,
Na svjetlucave zvijezde.

Gdje nema zvijezdane svjetlosti – tamo ću poći,
Tamo će mene doista voljeti,
Doista voljeti.

Ramona Velin

Oduvijek... (Végtelen óta)

Oduvijek teku minute
Oduvijek teku suze.
Ječi more, buja more
I jao, za njima još ih više dolazi.

Tisuću izvora plače bez prestanka
I jao, a mati toliko ga voli!
Ječi more, buja more
Umornu mi dušu gri.

Teku suze, teku minute
Ne zna se: Kuda? Gdje? Zašto?
Ječi more, buja more
Nestaje jednom u ništavilu.

Ramona Velin

Bilo je ljeto (Nyár volt)

Bilo je ljeto,
Ali nam je svima hladno bilo,
I zapalili smo vatru u peći iz bajki,
Tamo se ugrijalo nešto u meni,
Da nas negdje, gdje stignemo,
Čeka djevojka, a to smo mi,
Vas čeka momak, a to ste vi,
Sigurno i neprimjetno,
Kao proljeće u zemljama zatrpanih snijegom,
I doći će i začarati me
Kad sunčano srce zasvijetli na našim lijepim čelima.

Ivan Kvarda

Slika u ogledalu (Kép a tükörben)

Kako je bilo, to već ne znam.
Ali ipak sam je vidio jednom,
Divio sam joj se velikim očima.
Davno je već bilo, samo to znam.

Žareći je gledao sam.
Obraz, stas u vatrenom ogledalu,
U očima mojim zauvijek otisnut.
Pa u srce me dirnulo blistavo.

Davno je već bilo, pa ne znam.

Ivan Šibalin

Tuga (A bánat)

Tuga je siva, nijema poštarica,
Mršava lica, plavih očiju,
S uskih ramena torba visi
Ogrtač joj je bijedan i taman.

U grudima joj slabi tik-tak otkucaji,
Ulicom prestrašeno prohuji,
Šunja se uz zidove kuća
I nestaje u kapiji.

Zatim pokuca.
Pismo donosi.

Daniel Fülöp

Iščekivanje (Várakozás)

Torđava spava, napuštena. Odjekuje dvorana, samoća guši.
Stupovi su zlatno-žuti i prašni. Na zidovima vise crni, stari, junački portreti.
Svi su crni i tamni. Svi su iz starog vremena.
Okolica torđave napuštena je. Stoje sijedi, nijemi zidovi.

Blago, zlato i skupo srebro. Sve te stvari duhovi imaju.
(Ta torđava je moje srce.) vino se zgrušava, žari u lijesu Strasti.
Lijepa postelja s baldahinom, na njoj prostire svila za poljubac.
Stroga je božica čuva, i njen svježi osmijeh postaje strog.

Nečujno bujni, meki, blagi sagovi leže tamo,
Kao zaboravljen mrtvac, pod snijegom, sam na polju.
Na dvoru bunar dubok, Sunce grije ga, njegova pjena zasljepljuje,
A torđava spava, napuštena kao mrtvac. Čeka nekoga.

Borbála Sütő-Nagy, Mirjana Karagić

Lik u ogledalu (Kép a tükörben)

Kako je bilo, već ne znam.
Ali ipak sam ga ugledao jednom,
Buljio sam u nj velikim očima.
Davno je već bilo, samo to znam.

Gledao sam ga žarko.
Lice mu i oblik u vatrenom zrcalu,
U mojim očima je dovijeka
I na srce moje naklonilo se blistavo.

Davno je već bilo. Ni ne znam.

Ana Fačko

Tišina (Csend)

Zastrašujuća kao bučno more
I kao beskrajn snijeg, upravo je takva
Ispod amske tužna Smrt juri.
Jao, uhvati se za glavu, i ja kukavan čovjek

Dršćući ispuštam dušu pred njom.
Prisluškujem srce –kuca li još?
Dosadna mi je jednolična glazba,
Ali kako je dobro kad kuca i nema kraja.

Osjećam kao da hodam po močvari
I jao nestaje mi tlo pod nogama,
Ali u meni još uvijek otpor deklamira,

Ali mi je začepio uši. O, što još čeka mene, koji sam sada već nijem, bezglasen.
Klimnuvši glavom, predajem se.

Bianka Müllner

Oko crvenoga mjeseca (Piros hold körül)

Oko crvenoga mjeseca šišmiši,
baršunast vijenac, crv kovrčavi.
Na nebu svjetlost praseća.
Na livadi osvježavajuća slamnjača.

Salate se u rosi noćnoj
ježe, klopoću tiho.
Skoro već kričući polijeću.
Lepetom opet slijeću.

Pakleni prasak tupi,
hod po mekoj travi.
Jelenji rogovi padaju,
Il' se kao grane k cvijeću pružaju?

Uzdišu napukle usne višanja,
zapelih čak i na draču.
A kako se širi, sužava brzim ritmom
čitav svijet! Kao prsa...

Sve k nozi ispušta blago.
Padaš li k mojoj, o siromaštvo?
Tko će et opteretiti saginjanjem do korijena
kao da je ono moja plodina.

Ivan Kvarda

Rak (A rák)

Sjene velikih srebrnih riba promiču ponad koralja,
Donose mi tvoju smeđu boju, po netaknutu žalu lebde
dalje,

Dotakne umorne puževe a oni nečujno zaspu.
Ja još dugo promatram proziran sjaj meduza
Te krčim put svojim jakim škarama među algama,
u čistoj vodi

zvučni krugovi uzlijeću-
Gdje najljepše blista
Tamo kreni.

Među mnogim željenim stvarima ponekad
Male bolesne zvijezdepružam zracima svjetlosti:
Dobronamjerno pomisli i ti na mene te pazi,
U tvojem vrtu gdje školjke rastvorenih krila cvjetaju.
Oklop moj očvršćuje se u jakim strujama,
Crvenilo mi ti znaš najviše –
Na mojim leđima svjetli plava životinja-cvijeće:
Čekam te kod najbjeljeg kamenčića...

-Valovi, trčite hitno s brežuljka!
Neka između širokih, lepršavih latica životinje-cvijeća
Debele zalogaje podiže
Rak.

**Marijana Boržak, Mirjana Karagić,
Valerija Szöllósi**